

Jak to vidí Radek Groh

Rádo, jsi vynikající běžec a skialpinista, který si odvezl spoustu vavřínů. Prostě v hrudi ti tluče srdce závodníka. Nicméně tradiční a horské lezení není závodní dráha. Jak se u tebe zrodila touha lézt po skalách a následně v horách?

Hory nejsou stadion, lezení není závod, ale většina principů je totožných. Stejně jako na atletickém stadionu se i v horách chleba láme ve chvíli, kdy to nejvíc bolí. Po horách jsem toužil vždy. Ale dlouho pro mě byl prioritou výkon na závodě. Změna životního nastavení proběhla ve chvíli, když jsem začal závodit na skialpech. Tady jsem přičuchl k větším horám. Když jsem kolem sebe viděl hromadu krásných šítů, začalo to ve mně vařit a chtěl jsem poznat tu nejdivočejší tvář hor. Tak jsem se rozhodl vyměnit medaile za dobrodružství.

Co pro tebe znamená udělat prvovýstup v horách?

Těžko popsat, je to ohromné vzrušení ze svobody, které je zároveň vykoupeno absencí jakékoli jistoty... Stojíte pod obrovskou stěnou a očima sledujete linii vámi vysněného prvovýstupu. Hlava v tu chvíli destiluje

schizofrenický koktejl myšlenek. Drzoun ve vás chce, aby vaše cesta byla ta nejelegantnější a nejtěžší bez ohledu na rizika. Ustrašenec naopak doufá, že to zas tak těžké nebude, a sní o rozumné variantě. A pak to začne. Nesledujete žádné topo, nevyhlížíte připravené štandy. Radujete se na základě každého ukousnutého metru, každého vyřešeného problému. Zároveň ale víte, že čím hlouběji zalézáte do stěny, tím komplikovanější by byl úprk. A stále věříte, že se vám do cesty nepostaví bariéra, kterou nedokážete překonat. Věříte, že se vám laviny vyhnou, věříte, že se zajistíte, že najdete plošinu pro bivak, že příští délka bude lehčí atd. Nakonec stojíte na vrcholu a máte obrovskou radost, že to dopadlo... Hledat cestu tam, kde ji ostatní nevidí, pro mě představuje podstatu horolezectví.

Jaký má mít výstup atributy, aby ti natěšením začala krev v žilách vřít?

Je to stejné, jako když spatříte čarokrásné děvče. Není v tom žádná logika nebo striktně dané atributy. Musí to mít v sobě. Čím je krásnější a nedostupnější, tím více ji chcete. Víte, že šance na úspěch jsou minimální,

ba naopak se valíte do fenomenálního průseru. A právě proto do toho jdete naplno...

Co ti lezení ve velkých horách přineslo a je něco, co se ti na něm nelíbí?

Když jsem na horách, jsem šťastný. Mám sice stále hlad, je mi zima a občas se bojím, že umřu, ale jinak mám v sobě pro mě unikátní vnitřní klid. Když se pak vrátím domů, jsem šťastný, že jsem se vrátil, a užívám si naplno obyčejností. Je to taková hipísácká spirála radosti. Jediný problém je, že potřebuji, aby se spirála pořad otáčela, a to znamená nutnost znovu a znovu se do hor vracet...

Jak hodnotíš s odstupem času prvovýstup Boys 1970, který jste udělali s Márou v Peru? Motivoval tě k dalším podobným expedicím, nebo odradil od dalších podobných akcí?

Peru pro mě bylo v hodně ohledech jiné než moje předchozí expedice. Bez nějakého patosu přiznávám, že pro mě příběh expedice Peru 1970 hodně znamená. Skutečnost, že bych svým způsobem mohl navázat na snažení kluků z roku 1970, pro mě byla obrovská výzva a současně závazek. Zároveň zde nešlo pouze o lezení. Naším cílem

